

κατασχέσεως εις χείρας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή επικουρικά να του επιτραπεί να προδεί ενδεχομένως σε νέα κατάσχεση εις χείρας της ανωτέρω Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων των ληξιπροθέσμων μισθωμάτων και όσων πρόκειται να καταστούν ληξιπρόθεσμα σχετικά με τη μίσθωση ακινήτων και κινητών που ανήκουν στο δελγικό Δημόσιο.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1990

(Υπόθεση C-43/90)

(90/C 77/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τον Ingolf Pernice, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 15 Φεβρουαρίου 1990, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέδωξε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ καθόσον δεν μετέφερε ορθώς στην εσωτερική της έννομη τάξη και δεν εφάρμοσε τις διατάξεις της οδηγίας 79/831/ΕΟΚ της 18ης Σεπτεμβρίου 1979⁽¹⁾ που τροποποιεί για έκτη φορά την οδηγία 67/548/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινόμησης, συσκευασίας και επισήμανσεως των επικινδύνων ουσιών⁽²⁾.
2. Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ως ασυμβίβαστες με το σκοπό της οδηγίας και ιδίως το άρθρο 22 αυτής, καθώς και με τα άρθρα 30 και 36 της συνθήκης ΕΟΚ, διατάξεις της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί επικινδύνων ουσιών, που προβλέπουν για σειρά ουσιών, οι οποίες κυκλοφορούσαν ήδη στο εμπόριο πριν από τις 18 Σεπτεμβρίου 1981 («παλαιές ουσίες»), εθνικές ρυθμίσεις περί επισήμανσεώς τους, ενώ κατά το άρθρο 5 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο της οδηγίας (όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 79/831/ΕΟΚ) ο παρα-

γωγός, όταν γνωρίζει ότι είναι επικίνδυνες, οφείλει με δική του ευθύνη να προβαίνει στη συσκευασία και την επισήμανσή τους κατά τις διατάξεις της οδηγίας. Κατά τη γερμανική κανονιστική ρύθμιση δημιουργούνται διαρκώς νέοι περιορισμοί στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων χωρίς να συντρέχουν προς τούτο οι προϋποθέσεις που ορίζει η οδηγία για τη διασφάλιση της τηρήσεως των βασικών αρχών μιας εσωτερικής αγοράς σε περίπτωση λήψεως μέτρων που είναι ενδεχομένως δικαιολογημένα για λόγους προστασίας της υγείας: δηλαδή η άμεση κοινοποίηση στην Επιτροπή και ο προσωρινός χαρακτήρας της ρυθμίσεως μέχρι να ληφθεί απόφαση κατά το άρθρο 23 της οδηγίας.

Για τις ουσίες που κοινοποίησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο πλαίσιο του άρθρου 23 της οδηγίας, δεν είναι σαφές αν οι διατάξεις της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί επικινδύνων ουσιών που έμειναν σχετικώς αμετάβλητες και οι προκύπτοντες εξ αυτών περιορισμοί στην εμπορία των σχετικών ουσιών έχουν προσωρινό χαρακτήρα.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberverwaltungsgericht των ομοσπόνδων κρατών της Κάτω Σαξωνίας και του Schleswig-Holstein, με διάταξη της 27ης Νοεμβρίου 1989, στην υπόθεση Wilhelm Reese, κτηνοτρόφος, κατά του Amt für Land- und Wasserwirtschaft (Υπηρεσίας Γεωργίας και Αλιείας) του Itzehoe

(Υπόθεση C-44/90)

(90/C 77/11)

Με διάταξη της 27ης Νοεμβρίου 1989, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Φεβρουαρίου 1990, το Oberverwaltungsgericht των ομοσπόνδων κρατών της Κάτω Σαξωνίας και του Schleswig-Holstein (τρίτο τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ του κτηνοτρόφου Wilhelm Reese και του Amt für Land- und Wasserwirtschaft του Itzehoe που εκκρεμεί ενώπιον του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Είναι έγκυρο το άρθρο 3α παράγραφος 1 (περίπτωση 1) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 857/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984⁽¹⁾ όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 764/89 του Συμβουλίου της 20ής Μαρτίου 1989⁽²⁾, καθόσον κατά τη διάταξη αυτή η (προσωρινή) ειδική ποσότητα αναφοράς χορηγείται κατόπιν αιτήσεως μόνο στους παραγωγούς γάλακτος, των οποίων η περίοδος μη εμπορίας έληξε μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1983;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 13/009, σ. 13.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 13/001, σ. 34

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 90 της 1. 4. 1984, σ. 13.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 84 της 29. 3. 1989, σ. 2.